

Илич, бивши сръбски министър, е паралел на Бан Мажуранич, макар, че последния е човек с гелема култура и класическо образование. Йово Илич е автор на сръбската „Книга на песните“. В песните на Илич е съхранен най добре възточния колорит. Освен това жизнената философия, спокойствие и покорност на съдбата в тези песни и разбирането на света по възточному напълно си хармонират, така че изнесените действащи лица в тях не са преоблечени европейци, а истински вжплотени хора на истока.

Йово Илич е от най добрите поети, които са се проявили в народния дух. Той е сърбин и с душа и с тяло и при това богоизбраник. И там, гдето той се проявява като сърбин—достига висше съвършенство от колкото там, гдето е автор на разни митологически и славянски творения.

Йово Илич е знаменит и като щастлив и нещастен баща. Неговите синове; Милютин, Драгутин и Воислав са трима сръбски поети. Но бащата преживява Милютина (+1892) и Воислава (+1894).

Воислав Илич (1862—1894) в края на живота си бива признат за един от най талантливите сръбски поети. Той е Венеамин между братята си, любимец на музата; към класическия мир се отнася с голяма любов, но го възприема песимистично. За това и в песните му преобладава тъжния тон, макар, че по някога той умее да бъде жизнерадостен и даже сатиричен. Повече от десет години, след неговата смърт, която е била ознаменувана с появата на литературен сборник, при участие на всички видни сръбски поети,—продължава влиянието му върху сръбската поезия. Скерлич бележи, че името на Воислав Илич означава цяла малка революция в развитието на сръбската поезия. Той е величайши поет на своето поколение, един от най великите сръбски поети и майстор на езика и стиха; руската литература е упражнила голямо въздействие върху него.

Със съдбата на Чернагора в сръбската литература са свързани имената на Йована Сундечича и княз Никола (р. в 1841 г.) Сундечич (1825 — 1900) е дал стихове със сила и поетическа фантазия, написани на звучен роден език. Като редактор на няколко вестника и журнали той се застъпва за единството между сърби и харвати.

Към броя на видните сръбски поети принадлежи и княз Николай I Петрович Негош, бивш професор на юридическия факултет в новорусийския университет. Голям патриот той възпява подвига на своя народ и подбира теми за своите произведения из народния живот. Неговата песен „Онамо, онамо! За беда она. . . .“ е сръбския химн и се пее навсъде. Князът е писал и патриотически драми, една из